

strækningernes nuværende faktiske Tilstand maa være afgørende for, om Vandløbslovgivningens Regler kan finde Anvendelse paa dem. De har i saa Henseende næst at henvises til, at der for en Del Aar tilbage er givet „Vesterfjord“ og „Inderfjord“ et nyt Afløb gennem en med et Sluseværk forsynet gravet Kanal, anført, at begge de nævnte „Fjorde“ i Tidens Løb ganske har skiftet Karakter, idet sidstnævnte for en stor Del er udtørret, medens førstnævnte har faaet Karakteren af en Indsø med ganske ringe Saltholdighed og med Dyre- og Planteliv som en Ferskvandssøs, saaledes at Forbindelsen mellem dem nu maa betragtes som en Aa eller i alt Fald som et Vandløb i den Forstand, hvori dette Begreb er fastslaaet ved § 1 i Vandløbsloven, hvis Bestemmelser derfor maa kunne bringes til Anvendelse. De Sagsøgte har endelig gjort gældende, at selv om de nævnte Vandstrækninger vedblivende maatte betragtes som Dele af Søterritoriet, kan der dog intet være til Hinder for med Statens udtrykkelige eller stiltiende Samtykke at bringe Vandløbslovgivningens Regler til Anvendelse paa dem, i hvilken Forbindelse de har henvist til, at der ikke fra Statens Side er nedlagt Protest mod den af dem tagne Beslutning.

Efter de foreliggende Oplysninger findes der ved Sagens Paadømmelse at maatte gaas ud fra, at ikke blot „Vesterfjord“, men ogsaa „Inderfjord“ og Forbindelsen mellem disse hidtil stedse har været betragtet og behandlet som Dele af Hobro-Mariagerfjords Areal og som saadanne henhørende til Søterritoriet. Der skal herved foruden til det af Sagsøgerne i saa Henseende anførte henvises til, at der, som Sagen foreligger oplyst, ingen Sinde kan antages af de til de nævnte Vande stødende Lodsejere at være udøvet de saadanne ifølge Lovgivningen om Ferskvandssøer og Aaer m. v. tilkommende Rettigheder. Herefter, og idet det om den faktiske Tilstand oplyste ikke vil kunne tillægges Betydning, findes der at maatte gives Sagsøgerne Medhold i, at de nævnte Vandstrækninger ikke henhører under de i Lov af 28. Maj 1880 § 1 ommeldte Vandstrækninger. Idet derhos de i Lovens § 50 fastsatte Betingelser for ikke desto mindre at bringe Lovens Regler til Anvendelse ikke findes at være til Stede, har der for saa vidt manglet Hjemmel til den af de Sagsøgte trufne Beslutning, og det bliver herefter uforment at komme ind paa det i øvrigt af Sagsøgerne anbragte.

Overensstemmende med det anførte vil Sagsøgernes Paastand, mod hvis Omfang ingen Indsigelse er nedlagt, i det hele være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger vil de Sagsøgte have at godtgøre Sagsøgerne med 300 Kr.

Højesterets Dom.

Den indankede Dom er afsagt af Vestre Landsret.

For Højesteret bestrider Appellanten ikke, at Inderfjord og Forbindelsen mellem den og Vesterfjord hører til Søterritoriet.

Efter alt foreliggende maa der gaas ud fra, at Kanalen mellem Inderfjord og Mariagerfjord ligeledes er Statens Højhedsret undergivet.

Med disse Bemærkninger og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til de Indstævnte med 300 Kr.

Thi kendes for Ret:

Landsrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Højesteret betaler Hobro Købstadkommune, til de Indstævnte, Aktieselskabet Hobro Tømmerhandel og Aktieselskabet Regnar Th. Geneffe, med 300 Kr.

Det idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Højesteretsdoms Afsigelse.